

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δηλαδή στο λόρδο Γρέν, αλλά το ίδιο κάνει. Κι' έτσι είστε λόρδος Γρέν... τρανάζει ο διοικητής της φυλακής.

— Δεν καταλαβαίνω τί λέτε... ψιθυρίζει η άτυχη βασίλισσα.

— Δεν περάζει... Το χροσί όμως είναι καλό... "Α, σάς δίνω το λόγο μου γι' αυτό... Το δοξίμαμα και μόνος μου σε μια συναναστροφή όλο από ευγενείς. Άκουξ νύματα κι' εγώ σταυδαίο πρόσωπο και να μην το ξέρω!... Με το δοξίμα ντε Νορφόλκ είμαστε Ξαδέμια! Ένας πρόγονός μου είχε συνδεθεί το βασιλέα Ριζάρδο στην Παλαιστίνη... Τι μεγάλη τιμή. Θεέ μου... Άποψε δειπνήσαμε στο μέγαρο της διοικήσεως Λωγκσεστόν, της ξαδέλφης μου, δηλαδή... της ξαδέλφης μου, ναι, καλά λέω... 'Εκει ήταν κι' ένας Σκότς επικατήρης, ο άντυχλης Κίλσον, και μία νεαρή Γαλλίδα... μία καπέλα ώραία, θαυμασία, γοητευτική... Και νά δητε, κυρία μου, πού όλοι μιλούσαν γιά σάς... δηλαδή γιά το λόρδο Γρέν, το ίδιο χροσί..."

— Γιά το λόρδο Γρέν!... Μα πως γίνεται αυτό!...

— Μα τί, δεν μπορείτε να το καταλάβετε... Τόσο δόξολο σάς φαίνεται... Τους είπαν ότι το χροσί πουλι πού κρατάό φιλανθρωπίνο δεν είναι άλλο από το λόρδο Γρέν... Ξέρτε, κυρία, το τραγούδι του μεσονυχτιού... Πώς όνι... Θά σάς τότεγα, αλλά φοβήμαι μην παρεξηγηθήτε... Καλή νύχτα, κυρία. Αδω, όπως είπαμε, θά στείλω να σάς κλείσουν το πανοφίο, δηλαδή το ταβάνι..."

"Ο σίη 'Ισκαβος Βυσά άρχισε να γελά βλακωδώς με το άστειο του και βγήκε Ξεω παραπατώντας, χωρίς όμως να λησμονήσει να κλείσει την πόρτα καλά και να περάσει όλως τους νοχλους."

Μόλις ο διοικητής απομακρύνθηκε από εκεί, η Μαρία Στουάρτ με τα μάγουλα κατακόκκινα, με τα μάτια λαμπερά πληρίασε τη συντροφισιά της και της είπε με φωνή πού έστρεψε από τη συγκίνησι:

— Δεν κατάλαβες ακόμα, Ιουδήθ; 'Ο Θωμάς Χόβατ και ο Ρογίηος Βάλτερ συνεργάζονται και φροντίζουν γιά μένα! Προσέχεται να μ' ελευθερώσουν ίσως, πούξ ξέρει... Απών τον βλάκα το διοικητή τόν έχωον καταστήσει όργανο τους, όπως φαίνεται... Μέσα στο καλάθι είμαι βέβαια ότι δεν πάγγελι χροσί, αλλά κάτι άλλο..."

— Γιά να δοίμε, κυρία, είτε με κάποια συγκίνησι ή γιοραιά ύπηγερια.

"Η βασίλισσα δεν είχε άπατηθεί στις προβλέψεις της. "Όταν πήρε το καλάθι κι' έβγαλε Ξεω τις ιπικαίες, παρατήρησε ότι κάποιος είχε βάλει αποκάτω μία μεταξωτή σκάλα, τολυμένη σ' ένα κομμάτι ύφασματος, μαζί με μία λίμα."

Μαζι μ' αυτά βρισκόταν κι' ένα γράμμα, πού η Μαρία το άνοιξε με τρυφερά χροσί.

— Είναι άπ' το Ρογίηο! τρανάζει και πικυμένη από τη συγκίνησι της έφερε το χροσί στα χροίη της κι' έπειτα διάβασε το ακόλουθα:

"Μεθαύριο, τή νύχτα, μόλις χτυπήσει ή ώρα δέκα, δυό από τους πιο άροισωμένους ύπηγέτες της βασιλίσσας θά τήν περιμένουν στους πρόποδες του βράχου, πίσω από το δντικό πύργο. 'Η μεταξωτή αυτή σκάλα, δυο κι' άν φαίνεται λεπτή, έχει μεγιστή στερεόνητα κι' ή βασίλισσα μπορεί να τή μεταχειρισθί έντελώς άφοβα. Το παράθυρο πού βλπει προς το βράθυρο έχει ύπος ξέηχνα ποδών από του έδάφους, το μήκος της σκάλας είναι ξέηχναδυό ποδών. 'Η Μεγαλειότης σας δεν πρέπει να διατάξει καθόλου, γιατί ένας στιγμιαίος διαταγμός μπορεί να καταστρέψη όλο το σχέδιο. 'Από τώρα, ίσαμε τήν ώρα εκείνη, ή βασίλισσα δεν πρέπει να έγγισια κανένα φαγητό άπ' όσα θά τήν παραθέσουν, αλλά να άρκεσθί σε λίγο ψωμαί και στο χροσί πού της στέλνει ή δούκισσα. Οι έχθροι της μετρίχοντα κι' θε μέσον γιά να τήν ξεντώσουν, αλλά οι πιστοί ύπηγέτες της έπαρηνούν με όλο το ζήλο κι' είναι

έτοιμοι να πεθάνουν γιά τή βασιλίσσά τους."

"Η έπιστολή αντί ύπογραφής έφερε τα άρχικά τών όνομάτων του Θωμά Χόβατ και του Ρογίηος Βάλτερ. Μόλις ή Μαρία Στουάρτ άποτέλειωσε τήν ανάγνωση, ύψωσε τα χροία της άπάνω και ψιθύρισε με άνέκφραστη άγαλλίασι:

— Θεέ μου! Πόσο είχα δίχνο να έλιψω! "Ω, τ' όνειρό μου θά πραγματοποιησθί σε λίγο... Θά Ξαναδθ τή Γαλλία μου, θά Ξαναδθ το γνό μου, θά Ξαναδθ τους φίλους μου, τις ευγενικές αυτές ψυχές πού έξακολουθούν ακόμα να μ' άγαπούν και πού θυσιάζουν γιά χροίη μου τή ζωή τους!..."

"Άμέσως τότε γονάτισε και άνέτεμψε θερυή προσευχή προς τον Κόρσο, γιατί έννοιασε τήν καρδιά της να πλημμυρίσει από ευγνωμοσύνη."

"Έπειτα έκαψε το γράμμα κι' έκρυψε κάτω άπ' το κρεβάτι της τή μεταξωτή σκάλα και τή λίμα."

"Ύστερα έπεσε στο κρεβάτι και προσπάησε να κοιμηθί. 'Η ώρες όμως περνούσαν ή μία κοντά στην άλλη κι' ή βασίλισσα δεν μπορούσε να κλειση τα μάτια της. Είχε κυρυνθεί από ξνα αίσθημα άνοπομονησίας και άγωνίας, από το όποιο της ήταν αδύνατο να απαλλαγί."

"Επί τέλους έφτασε και ή δεύτερη νύχτα, ή όποια δεν ήταν λιγώτερο μαρτυρική από τήν πρώτη. "Όσο έπεφτε το σκοτάδι, τόσο περισσότερο αισθανόταν τόν έαυτό της ν' άγονία. Μία αλλόκοτη ταραχή τήν είχε καταλάβει κι' ή καρδιά της χτυπούσε πολύ δυνατά στο στήθος της. Δεν μπορούσε να καταλάβί από πού προεχόταν ή κρυφή έκείνη τρεμούλα πού της διαπερνούσε κάθε λίγο το σώμα και τής έσταματούσε τή σκέψη. Δεν ήξερε άν ήταν άπ' τή χαρά ή τή λύπη, το φόβο ή τήν άπαντοχή..."

Τού κάκου προσπαθούσε να καθιστήσι τήν άγωνία της ή δυστυχισμένη βασίλισσα, άνοφελα άγωνίζόταν να δώση θάρρος στην ψυχή της. "Εμοιαζε με περισσότερο πού νοιάζει να φερωνγίη από πάνω του το άρκακτικό γεράκι χαμηλωνοντας όλοένα μ' έτοιμαζόμενο να το άρπάξί μέσα στα φονικά του νύχια..."

Μόλις άρχισε να σκοτεινιάζι και δεν έμειναν στον ούρανο παρά μερικές άσθενείς λάμψεις από τόν ήλιο πού κρύφτηκε, ή Μαρία Στουάρτ άνοιξε το παράθυρο κι' έχωσε χωρίς δυσκολία το κεφάλι της μέσα άπ' τις παγετές κυγκλίδες. Άναμέτρισε τότε με το βλέμμα της τήν άπόσταση πού τή χώριζε από τή γη και πού λόγω της έδαφικής κατασκευής της έφάνηκε διπλάσια."

— Άν ήταν ήμερα, θά μ' έβρινε σκοτοδρα, κυθίρισε. Εύτυχώς όμως πού το σκοτάδι θά μου κρύνη το βράθυρο!..."

"Ημε λίγο χροσί, τοίμησε μία άκρη ψωμοσι κι' έσκυψε Ξανά να κοιτάξί γιά να συνηδισι κάπως στο τρομακτικό θέμα. 'Αλλά τώρα δεν είδε τίποτε άλλο παρά ένα Ξοφερό χροός, μία κατάμαυρη θάλασσα, πού σκέπαζε τα πάντα..."

"Όταν έφτασε ή ώρα έννά, ή περιπόλος έπέρασε από τις στοές, από τα δωμάτια, από τις σκάλες του φρουριου, όπως γινόταν κάθε βράδυ, κι' έπειτα απλώθηκε γύρω μία βαθιά σποή. Τότε ή βασίλισσα πήρε τή λίμα, πληρίασε στο παράθυρο κι' άρχισε με ύπομονη να λιμάρι τις κυγκλίδες. Σε λίγο τα χροία της είχαν καταματωθεί, αλλά και ή κυγκλίδες, ή σκουριασμένες άπ' τήν πολυκαιρία, είχαν έπαρηνόσει, αφήνοντας έλευθερη τή διέξοδο."

"Η Μαρία Στουάρτ έδωσε τή μία άκρη της σκάλας από το σίδερο και άρχισε να τήν ξετυλίγη αφήνοντάς τήν να πέφτι στο κενό. "Ύστερα από λίγο μία έλαφρή ανατριχίλα πέρασε άπ' όλο της το κορμί, γιατί ή άλλη άκρη της σκάλας είχε φτάσει πού στη γη."

"Ύστερα από μισή ώρα θάμα κι' εγώ έκει κάτω, ψιθύρισε ή βασίλισσα. 'Αλλά Ξωντανή τάχα ή σκοτωμένη; Θά έπιτρέψη τάχα ο Πανάγαθος να έλευθερωθί!..."

'Ο λόρδος έμεινε σκεπτικός και άμικητος...

(Ακολουθεί)